

Minister vil kunne faae nok deraf uden et saadant Jernbaneraad. Det skal jeg kun henstille til Overveelse, men hvad jeg bestemmer maa fastholde, er, at i Følge Loven af 1880 havde Ministeren ingen Bemyndigelse til at oprette et saadant Raad, men han havde en Forpligtelse til at staafe en Lov til Veie, der ordnede Bestyrelses- og Driftsforholdene paa de sjællandske Jernbaner. Det Første, han ikke havde Ret til, har han gjort, og det Sidste, som han var forpligtet til, har han ikke gjort. Der har ganske vist været forelagt en Lov to Gange, og den er ogsaa blevet behandlet her to Gange, men i Landstinget er den visnet, under alle Omstændigheder forsvundet — det var, tror jeg, Storpolitisk — men dersom det nu kunde lykkes at faae Sagen igjen ind i et fornuftigt Spor, er det muligt, at der kunde komme Noget ud af den.

Derefter skal jeg gaa over til den anden Side af Sagen, som den ærede Minister omtalte paa min Foranledning, nemlig de nye Kjøreplaner. Den ærede Minister sagde, at man bedømte dette Forhold fuldkommen forkert, man saa skjævt og ensidig paa det; man glemte fuldstændig, at her ikke var Tale om smaa Forandringer af dem, som høre til den daglige Orden og til at bevare den Drift, man havde, nei, her var stet noget Stort, noget Nyt, her var indført et nyt System; Systemet var det, at vi ligesom ellers andre Steder i Verden have indført en Deling af Togene i forskjellige Slags: Jltog, Personog, Godstog, og det var dette System, som nu skulde vise sig i sine Konsekvenser. Jeg skal dertil bemærke, at det aldrig noget Dieblil kunde falde mig ind at ville bebrejde Regjeringen, at den med Hensyn til vort Jernbanevæsen er kommet ind paa et nyt System. Bevares! Det, vi havde, var ikke saa fortrinligt — meget langt fra — at der var nogen Grund til at hænge sig fast ved det. Men det er ikke nok, at man kommer ind paa et nyt System. Det kommer ogsaa an paa, hvordan man kommer ind paa det. Spørgsmaalet bliver om Maaden og om Tiden, om Tiden er heldig valgt til at indføre Systemet, og om Maaden, hvorpaa det er gennemført, paa den ene Side er økonomisk forstandig og forsvarlig og paa den anden Side virkelig saaledes, at det tjener Trafikken i Landet, baade den indenrigste og den mellemrigste — ved „mellemrigste“ mener jeg Trafikken mellem Danmark og det øvrige Europa. Det er Spørgsmaalet. For nu imidlertid at gjøre sig et Begreb herom, vil det ikke kunne hjælpe, at man indskrænker sig til de Tal, den ærede Minister har nævnt for at vise, at der dog er vundet Noget;

ganske vist er der vundet Noget; der er aldrig nogen Foranstaltning, som der ikke vindes Noget ved: at der hist og her kommer et Tog noget tidligere, at man kommer to Timer tidligere til Thisted, end man gjorde i gamle Dage. Ja det er jo Noget, som følger af sig selv, at naar man har Jltog, maa man dog for Alt i Verden komme tidligere, end man gjorde med de gamle langsommere Tog. Saadanne Ting er der en hel Del af; men Spørgsmaalet er, om disse Fordele i nogen Maade opveie de Offre, der ere bragte, og paa den anden Side, om Alt det, der kunde være naaet, og som man kunde ønske naaet, virkelig er naaet ved det nye System. Ligeledes tillægger jeg det heller ikke nogen Betydning, naar den ærede Minister kan sige, at med Hensyn til Postvæsenets forøgede Budget er den Beregning, vi gjorde af 150,000 Kr., vistnok for høi; han kom ikke til Mere end til 110 eller 120 eller 130,000; det er ganske uden Betydning, ikke blot fordi den ærede Minister ikke angav nogen specificeret Beregning af, hvordan han kom til Resultatet; men selv om han havde Ret, er det uden Betydning; thi det er ikke paa Bagateller, det kommer an. Det har heller ingen Betydning, om der har været lidt større Udbytte af Jernbanerne i det nu begyndte Kvartal end i det forrige. Alt Saadant er uvæsentligt; skal man bedømme den stete Foranstaltning, maa man tage langt større Forhold i Betragtning. Jeg vil nu tilstaa, at jeg ikke, efter hvad jeg hørte fra den ærede Minister i saa Henseende, har følt mig røkket i det Indtryk, jeg allerede havde; jeg maa tilstaa, at mit Indtryk er det samme, som jeg fik ved Gjennemlæsningen af de Anmærkninger, som den ærede Minister allerede har meddelt i de Bilag, han meddelte Finantsudvalget; det var i Hovedsagen, med Undtagelse af nogle mindre Talstørrelser, en Gjentagelse deraf. Den ærede Minister har ikke desavoueret sine Undergivne paa dette Punkt. Han fremhævede de samme Fordele, det samme Forsvar og de samme Mangler, som findes der. Jeg lægger altsaa disse Meddelelser til Grund; de ere i Et og Alt ikke forskellige fra, hvad den ærede Minister har sagt. Dersom man i Rothed vil samle, hvad der er vundet, og hvad der er tabt, behøver man blot at læse, hvad der staar i selve de Meddelelser, vi have modtaget fra Ministeriet. Der findes i den forrige Betænkning fra Januar optaget en Beretning, i hvilken det efter en Lovprisning af de fortrinlige Forbedringer i de indre Forbindelser, som dog ikke nærmere dokumenteres, meddeles, at det man har vundet, er en bedre Tilslutning til Udlandet,